

V radosti i bolesti

V neustálej pohotovosti v službe dušiam

„Pacient v noci spadol z postele, čím zobudil vedľajšieho pacienta – kňaza. Ten, keď videl, že chorý už chrčí, okamžite konal a poskytol mu viatikum. Zdravotná sestra, ktorá nahliadla do izby, hovorí kňazovi: ‚Ale veď on ešte nezomiera.‘ A tento muž naozaj po udelení sviatosti zomrel. Mal šťastie, že vedľa neho ležal práve kňaz, pretože predtým kňazov odmietal,“ prezradil páter Pius Majerovič, člen rehole dominikánov, jednu z príhod, ktorá sa udiala v Nemocnici milosrdných bratov v Bratislave. Vo svojej obetavej službe je často svedkom zvláštnych Božích milostí.

V spomínanej nemocnici slúži páter Pius ako duchovný. Sprevádza pacientov, udeľuje im sviatosti. Aj keď dominikáni sa nezameriavajú práve na službu chorým, muž v bielom habite netají, že to bola jeho túžba. Cestu k nej mu otvorila jedenásťročná opatera mamičky, ktorej chcel takto „splatiť“ vynaloženú lásku. A ju žiadal, aby mu vyprosila milosť služby pri chorých. Najprv sa dostal do Národného ústavu srdcovocievnych chorôb v Bratislave, kde stále slúži. A pred dvoma rokmi začal chodiť so súhlasom predstaveného rehole aj do Nemocnice milosrdných bratov, ktorí potrebovali kňaza na takúto formu sprevádzania.

Páter Pius to vníma ako Božie riadenie. Práve nedávno tu na lôžku spoznal trpiaceho muža, ktorý sa priznal, že kedysi vystúpil

z Katolíckej cirkvi. A keď k jeho matke prišiel kňaz udeliť jej pomazanie chorých, odohnal ho. Dnes má výčitky. Až choroba ho priviedla opäť ku Kristovi.

Páter Pius rozpráva aj o pacientke vo vysokom veku, ktorá ho pri vstupe do nemocničnej izby „odbila“ poznámkou, že nemá rada farárov a spoveď nepotrebuje. V jej vnútri bolo čosi tvrdé.

„Nevedel som, čo prežila, čo ju vedie k tomuto postoju. Ale keď som zašiel na jej izbu druhýkrát, pochválil som ju, aký má pekný účes. Bola veľmi prekvapená, že kňaz sa aj takto dokáže prihovoriť. Na ďalší raz som ju pohladil a napokon sa tak otvorila, že bola ochotná vyspovedať sa.“

Podľa pátra Piusa je pri sprevádzaní pacientov dôležitá trpezlivosť a čas.

„Ak budú mať pocit, že sa ponáhľam a pozerám sa pri rozhovore na hodinky, neotvoriam svoju dušu,“ poznamená skúsený rehoľník. Hovorí aj o tom, že v tejto dobe sa mnohí nesprávne pozerajú na utrpenie najbližších, želajú si, aby to už „mali za sebou“.

„Mnohí ľudia žijú povrchno svoju vieru. A keď príde skúška, nedokážu zareagovať správne. Vnímajú utrpenie len z diaľky. Od tohto pohľadu už nie je ďaleko k eutanázii. Utrpenie má však nesmiernu cenu. Povzbudzujem ľudí, aby ho obetovali za rodiny, deti, vnukov, obrátenie hriešnikov. Potešilo ma, keď som stretol matku, ktorá zomiera a povedala mi: „Páter, ja obetujem svoju chorobu a utrpenie za svoje deti a rodinu.“ Za rodiny dnes treba veľa obiet, veď mnohí z rozpadnutých rodín už nemajú ani potrebný cit k svojim rodičom,“ dáva podnet na zamyslenie páter Pius.

Spovede pred operáciou

V Národnom ústave srdcovo-cievnych chorôb zažíva tento

kňaz každú nedeľu pravidelné spovede ľudí po tridsiatich, aj päťdesiatich rokoch života. „Tam je veľa obrátení. Keď sa totiž pacienti pripravujú na vážnu operáciu, cítia, že času je málo a vtedy už so spoveďou neotálajú,“ vyznáva muž v habite. Pripája ešte jednu cennú skúsenosť:

„Už počas rehoľnej formácie nás predstavený páter Akvinas Gábura nabádal: ‚Už teraz sa, bratia, modlite za tých ľudí, ktorých raz stretnete.‘ Teda vlastne už pred tridsiatimi rokmi som sa modlil za tých ľudí, ktorých dnes stretávam. Preto idem na každé stretnutie s istotou a nadšením, že som sa už za nich modlil.“

A z čoho má pri svojej službe pri chorých najväčšiu radosť?

„V tejto službe sa cítim veľmi milovaný, pretože tí, ku ktorým prichádzam, dávajú najavo, že sa tešia. A keď aj k nim prichádzam unavený, odchádzam nadšený a mám viac energie. Keby sme brali utrpenie len povrchno, zlomilo by nás to, lebo všade vidíme veľa bolesti a nešťastia. Ale na dru-

hej strane Boh mi dáva silu, aby som v trpiacich ľuďoch cez túto službu hľadal a videl Boha samotného. Najväčšiu radosť mám, keď sa ľudia vrátia k Pánovi. Jedna pacientka v Nemocnici milosrdných bratov mi povedala: „Páter, ja vieru iba hľadám.“ Vidím, že potrebuje pomocnú ruku. Tak jej pomáhám nájsť jej stratenú vieru,“ zdôverí sa páter Pius. Na záver upozorňuje, že v našej agnostic-

kej spoločnosti i v nemocniciach bude čoraz viac ľudí, ktorí vieru nepraktizovali, nepraktizujú alebo Boha iba hľadajú. Neraz práve choroba či pobyt v nemocnici je pre nich šancou pre návrat do Božieho náručia. Ak stretnú kňaza „podľa Ježišovho Srdca“, potom je to naozaj radostný návrat k Otcovi...

Andrea Eliášová
Foto: archív P. M.

Sila jednoduchých modlitieb

Bol to jeden z tých januárových dní, keď už atmosféra vianočných sviatkov sa z našich domovov pomaly vytráca, aby mohla byť nahradená každodennými povinnosťami. Tak aj ja, ako každé skoré ráno, vyšla som do tmy na prechádzku s naším psíkom.

Cestou sme prechádzali popri smetiakoch. Už z diaľky som zazrela postavu ženy, hľadajúcu niečo v tráve. Podišla som bližšie k nej, nie zo zvedavosti, ale zo snahy pomôcť jej v núdzi.

„Stratila som zlatý náramok. Bola to taká retiazka, čo som dostala od manžela na naše výročie. Určite sa mi vtedy zošmyk-

la z ruky, keď som vyhadzovala smeti do kontajnerov“ – smutne sa mi post'ážovala. „Čo je najhoršie, nemám čas ju hľadať, lebo sa musím ponáhľať na autobus do zamestnania.“

Chvíľu som sa aj ja zapojila do viac-menej beznádejného hľadania, lebo v rannej tme pouličná stará lampa veľmi slabo osvetľovala to miesto. Tráva bola pokrytá topiacim sa blatitým snehom, čo ešte viac bránilo v jej nájdení. Psík ma však t'ahal preč, tak som sa jej len odzdravila, lebo aj ja som mala každé ráno presne vypočítaný čas, aby som všetko načas stihla. Predsa však mi jej